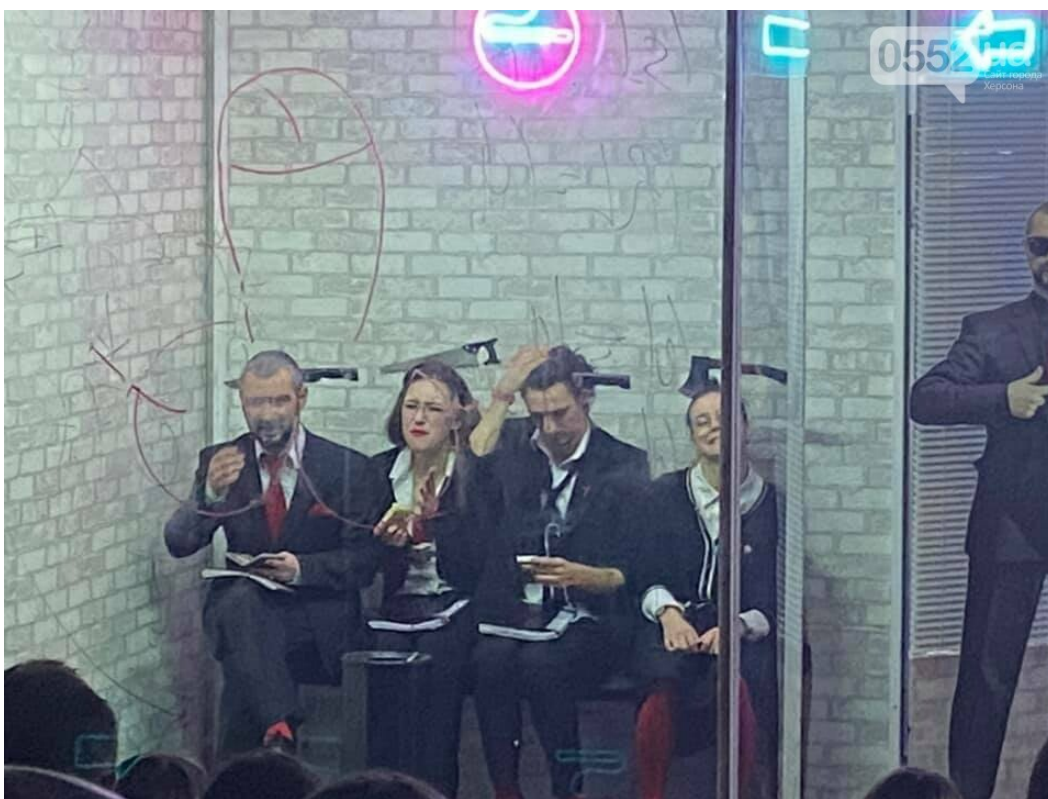

Офісний фарс “Безхребетність”: сеанс терапії для нарощення хребта

Мобінг, харасмент, багаторівневі токсичні стосунки... і все це в межах одного невеличкого офісу. Це у премерній виставі Херсонського драмтеатру “Безхребетність або Міжхребцева грижа. Вечір для людей з неправильною поставою». Те що відбувається на сцені режисер-постановник Сергій Павлюк визначив як “офісний фарс”, втім у повсякденному житті це трапляється навіть частіше, ніж ми це собі уявляємо.

Після тривалої перерви наш Храм Мельпомени подарував глядачам прем'єрну виставу! Та ще й яку! Вона з позначкою 18+, бо це як шокова терапія, це часом боляче і некомфортно, тут справжній треш, з матюками та шкідливими звичками. Але таке вже життя!

За мотивами п'єси німецької драматургині Інґрід Лаузунд **головний режисер драмтеатру, Заслужений діяч мистецтв України Сергій Павлюк** створив постановку, яка нікого не залишає байдужим. “Вона піднімає ті питання, які не хочеться піднімати. Вона говорить про те, про що ніколи не хочеться говорити. А інколи хочеться просто кричати”, - зазначив перед виставою режисер-постановник.

-Тут матюкаються, тут курять. Народ, матюкаються всюди! Мені вчора після здачі вистави сказали: “Є одна деталь. Може її прибрати, замінити на дупу. Дупа більш скромніше у театрі буде виглядати”. Так я вам скажу, у мене у дворі якийсь дурень намалював оцей знак, який ви сьогодні побачите. Я спочатку хотів його стерти, а потім зрозумів: римляни ж це малювали на кожній стіні, це ж символ плодороддя, це ж ми його опошили. Це ми сприймаємо прості речі пошло. - зазначив **Сергій Павлюк**, - Сприймайте як хочете! Вибачатись перед вами не буду ні за драматурга, ні за себе. Вибачатись не буду перед акторами, тому що репетирували вони як ніколи довго - 4 місяці. Ви уявіть собі, 4 місяці трешу, агресії, крику, матюків, тому що тема складна, тема справжня, тема стосується кожного з нас. Тема, яка болить. Якщо не подобається - вставляйте й ідіть, я вас зрозумію, сам хочу піти періодично. Я сам втопився від цієї теми, але вона є і про неї треба говорити!

У центрі вистави 5 дійових осіб і шостий невидимий, за кадром, позначений лише табличкою на дверях BIG BOSS. Скромна ідеалістка Крістенсен з купою психологічних проблем, красунчик та переможець по життю Крецький, альфа-самець з комплексами та непідконтрольною йому агресією Хуфшмідт, кар'єристка з незмінною посмішкою на устах Шмітт (тільки скільки болю за нею приховано!) та хлопчик для биття Крузе. 5 офісних працівників - різних за характером та стилем життя - об'єднаних спільним робочим простором та спільною для усіх безхребетністю. Усі вони однаково плазують перед керівником, різними способами намагаючись випередити один одного у нищівній конкурентній боротьбі.

Вони носять маски, що приховують справжні почуття, а відвертість пробивається лише у курилці.

У виставі "Безхребетність" в основному задіяні молоді актори, для яких ця постановка також є серйозним випробуванням на акторську зрілість. Тим більше у роботі з таким маститим режисером як Сергій Павлюк.

Артистка Ольга Марфіна (кар'єристка Шмітт) у нашому театрі працює вже третій рік, з Сергієм Павлюком у неї це перший досвід роботи. Розповідає, що багато чого вдалося зробити цю роль такою правдоподібною завдяки режисеру та його підказкам.

-Звичайно мені траплялось бачити таких героїнь у житті. В ній я іноді бачу себе. Вона у боротьбі за свою кар'єру, за своє життя. Вона не хоче бути якоюсь підстилкою для когось, хоче бути особистістю, хоче сама усього досягати, але у неї свої проблеми, свої перешкоди на шляху до мрії, - розповідає **Ольга Марфіна**. - Її посмішка приховує бажання бути потрібною, бажання бути щасливою. Просто хочеться, щоб тебе любили, сприймали як нормальну людину.

Блискуче зіграла скромну Крістенсен акторка Ірина Рура. Її талановита гра, так само як червоні панчохи її героїні, приковує погляд. Молода актриса зізнається, що завдяки роботі у цій виставі з режисером Павлюком відчула власний професійний зріст.

-З режисером працювалось дуже емоційно. Сергій Миколайович працював так, як він завжди працює. Я йому дуже вдячна, тому що він нас в акторському плані ніколи не жаліє, він з нас вибиває максимум і тому маємо результат. І це круто! - розповіла Ірина Рура. - Усі вчинки моєї героїні я намагалась виправдати для себе. Для мене вона хороша, дуже самотня дівчина, яка відчуває себе непотрібною нікому, яка кохає, яку не кохають, і це біль наша людська з віку в вік.

А от відомий херсонським театрам ведучий різноманітних театральних заходів Олександр Мудрий у цій виставі отримав свою першу драматичну роль. Тож, незважаючи на те, що у театрі він з 2008 року, роль Хуфшмідта стала його драматичним дебютом.

-Так, це моя прем'єра у драматичній грі. Мені дуже сподобалось! Я не відразу почав працювати над цією виставою, загалом репетиції почались 4 місяці тому, я ж

потрапив до неї місяць назад. Але я отримав колосальний досвід. Це дуже відрізняється від того, чим я займаюсь у повсякденному житті і до чого звик. Я вчився у молодих акторів. За віком я найстарший тут серед акторів, але у моїх молодих партнерів по сцені досвіду драматичної гри набагато більше, ніж у мене. Я у них вчився, я не соромився запитувати, а вони підказували, - **ділиться враженнями Олександр Мудрий.** - Звісно, що це фарс, тут усе гіперболізовано. Але подібні ситуації трапляються у будь-яких колективах. Насправді, у кожному великому колективі вони трапляються.

Глядачі скупили за театральними премєрами, а **найбільше чекав її появи на світ директор Херсонського обласного академічного музично-драматичного театру ім. М. Куліша Олександр Книга.**

-Маю надію, що ця вистава займе достойне місце в репертуарі театру, бо я дуже давно мріяв, щоб ця вистава з'явилася у нас. Років 12-15 тому я вперше її побачив у Білорусі у виконанні Мінського молодіжного театру. Це була настільки потужна вистава, яка мене настільки захопила, що я хотів привезти її на фестиваль “Мельпомена Таврії”, але не склалося. Прийшов час, ми викупили авторські права на постановку п'єси і ось нарешті вона на нашій сцені, - **розповів Олександр Андрійович.**

Вистава “Безхребетність” чіпляє за живе, перевертає з ніг на голову. Вона справжня та реалістична, бо кожен з нас у ній знаходить щось своє. Щось, що відбувалось чи відбувається у власному житті. Вистава змушує замислитись або ж підштовхує до змін.

І знаєте, незважаючи на суцільний треш на сцені, і напругу, що не залишає до останнього епізоду, ніхто не пішов з глядацької зали.

Спочатку тиша, потім аплодисменти і багато думок вже після. І дійсно, хочеться, щоб вистава “Безхребетність” була у репертуарі театру, бо вона, як психологічна терапія, допомагає, реанімує та зцілює. Відновлює та нарощує хребти, які так потрібні у житті. Усім. Без Винятку!

Текст: Оксана Наумова

Фото: Юлія Португальська